

לעילוי נשמת הר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן הר' טוביה ז"ל

בראתי יצר הרע ובראתי

תורה תבלין

A Torah Tavlin Publication
34 Mariner Way Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת יתרו - Shabbos Parshas Yisro

כדי שבט תשס"א - February 17, 2001

לכל זמן ועת (Monsey, NY)

הדלקת נרות - 5:13	שקיעה/יום השבת - 5:32
זמן קריאת שמע/מ"א - 8:54	צאת הכוכבים/מעריב - 6:22
זמן קריאת שמע/גר"א - 9:30	לשיטת רבינו תם - 6:44

מדעת עליון

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלקים וגו' (יח-ט)
פרש"י מה שמועה שמע ובא, קריעת י"ס ומלחמת עמלק ע"כ. וצריך להבין
ענין זה, שהדגיש הקרא שיתרו שמע ובא עתה ולא קודם?
וני"ל לבעל הכתב סופר, הגמור"ר אברהם שמואל בנימין סופר זצ"ל, כי יתרו
לא רצה לדבק בישראל, כי דימה בנפשו שאינו ראוי לדבק באומה זו אשר המה
ראו כל הניסים עין בעין, ונתחזק מסתמא האמונה אצלם מאד. והנה בחקירת
עצמו האמין, אבל לא ראה יתרו שום דבר המחזיק על ידו, ואין אמונתו כלום
נגד אמונת ישראל ולא יהיה זרזו כהם, ולכן לא בא אליהם מיד.
והנה אחר שראו כל הניסים במצרים עשר מכות, ועדיין היו בניי מקטני
אמונה עד קריעת י"ס, כדכתי' ויאימנו בה' ובמשה עבדו, ואחרי שראו כל זה
ועדיין אמרו י"היש ה' בקרבנו אם אין, והסתפקו בכ"ז עד שהביא הקב"ה
עמלק עליהם. וא"כ ראה יתרו כי ישראל אינם מאמינים כ"כ ואין כל האותות
ומופתים מחזקים האמונה אצלם ויש עוד ספק במחשבתם, א"כ אמונתו טובה
מהם כי הוא בשכלו עומד על בורין של דברים וחקר על כל זה. והיינו מפרש"י
י"מה שמועה שמע ובא" - דוקא עתה ולא קודם, "קריעת י"ס ומלחמת עמלק" -
ושפט יתרו מזה כי באמת אע"פ שהוא גר, וי"קשים גרים לישראל כספחת" -
כמשאחז"ל, עדיין ראוי הוא לדבק באומה זו.

וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלותם וכו' (יט-יד)
פרש"י מלמד שלא היה משה פונה לעסקיו אלא מן ההר אל העם ע"כ. נפלא

ויוצא משה את העם לקראת האלקים וייתצבו בתחתית ההר וגו' (יט-ה)

Chazal teach us that at Har Sinai, Hashem lifted the mountain above the heads of Bnei Yisroel and threatened to destroy them if they refused to accept the Torah. Why was this necessary? Was all their previous preparation just a show? Was their outer joy at being the "Chosen Nation", masking an inner reluctance to actually accept the Torah?

Explains R' Yeshaya of Prague ZT"L, when they heard from Moshe Rabbeinu that the Almighty was going to reveal himself and present the Jewish people with the wonderful Torah, the scholars amongst the people prepared themselves for a profound discourse on the most complex and esoteric halachic intricacies. Imagine their disappointment then, when Hashem announced His will as follows: "Keep Shabbos! Do not steal! Respect your parents!" These great scholars began to cry foul - "This is an insult to our intelligence," they complained. "This is for lay people who know nothing of intellectual depth, not for scholars such as ourselves who are way beyond this!" It was most evident that they were ready to return to their tents disappointed.

It was for these people, that Hashem raised the mountain above their heads in order to coerce them to appreciate the simple facade of the commandments in the Torah. From this initial vantage point, they would be able to utilize their great scholarship and intelligence to plumb the utmost depths and the broad vastness of the Torah.

הוא היה אומר

R' Shamshon Raphael Hirsch ZT"L would say:

"When you approach G-d, don't try to drag spirituality down to your level. Rather, raise the earth up to where it can be an altar to Hashem."

A wise man once said:

"The trouble with being punctual is that nobody's there to appreciate it."

R' Elimelech of Lizhensk ZT"L would say:

"For some people, Geulah means physical redemption, for example from slavery. For tzaddikim and great scholars, it means spiritual redemption, the ability to reach even higher levels of Divine service."

THIS ISSUE SPONSORED BY MR AND MRS YOSSI SHAPIRO

To sponsor or dedicate an issue call 845-362-4380 or E-Mail: TorahTavlin@aol.com

approaches our G-d, we remove our shoes, as was told to Moses by the burning bush. This is our greatest sign of reverence."

The king, placated a bit, insisted, "Well and good, but then, why are you holding the shoes under your arm?"

"Because," the Jew replied, "When G-d gave the *Torah* at Mount Sinai and we were instructed to remove our shoes and approach the sacred site, we found, upon our return, that the Karaite thieves collected all of our shoes and discarded them. I'm not taking any chances!"

The Karaite elder interrupted in anger. "Ridiculous and absurd!" he bellowed. "There weren't even any Karaites at Sinai!"

The Jew bowed before the king. "Your majesty," he said with a sly smile stealing over his face, "As you can see, the Karaites have just conceded our primacy!"

TORAH GEMS

ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויעמד העם על משה וכו' (יח-יג)

Yisro observed how Moshe sat to judge the people from morning to evening. He saw the tremendous strain that this method would produce. Yisro thus proceeded to suggest that Moshe establish a network of judges, "*And it will be, that they will bring to you the difficult matter, and all smaller matters they will decide. Thus, it will be easier for you, and you will be able to withstand.*" Moshe followed this advice, with the approval of the Almighty.

But we find that Yisro opened his words to Moshe, his son-in-law, by saying, "עתה שמע בקולי איעצך" - "*Now, listen to me, I will give you some advice.*" Said the Rebbe, R' Menachem Mendel of Kotzk ZT"L "*Listen to me*" - this is the advice! Many people - friends, relatives, acquaintances - offer many different suggestions for many different circumstances, questions, problems and choices. However, in truth, there exists just one, overarching piece of advice - "*Listen to me*" - adherence to the words of our *Torah* leaders, to the counsel of the scholars of our generation. We have been promised, "*Whoever seeks the counsel of the elders succeeds.*" This promise applies to all types of problems and decisions - private, communal and national. What Yisro was advising his son-in-law was really a lesson for everyone, for all time. "*Listen to me, I will give you some advice*", the elders and *Torah* scholars know what is correct and proper - this is the best advice for every situation!

הדבר ומעורר התמהון, איזה שבח למשה רבינו שבשעת הרת עולם כזו של מתן תורה, אינו פונה לעסקיו ואינו סר לפנות לשלום משפחתו?

ביאר מרן הגמור"ר אליהו מאיר בלוך זצ"ל בס' פניני דעת, שרואים אנו מזה, כי כך הוא טבע האדם אף הכי גדול, אפי' בהמצא במצב הכי נעלה, עדיין יש מקום בנפשו של אדם גם לדברים ודרישות חייו המושכים אותו למטה ומטרידים אותו, ולא יפלא אם הקשר לעסקי הבית והמשפחה גדול כ"כ, עד כי התורה, תורת חיים, מדגישה את המעלה של משה רבינו שלא פנה לעסקיו, והלך ישר מן ההר אל העם.

אבל נראה לו עוד לפרש בזה רעיון חשוב, כי הקושי הכי גדול לאדם רם המעלה, לרדת מן ההר אל העם ולהיות מחזיק באותה הקדושה והטהרה, כי אלו העומדים על ההר של חכמה וקדושה ואינם חרדים לרדת אל העם, לא יקשה להם להחזיק בו מעלתם הנשגבה, אבל לרדת מן ההר ישר אל העם, ובכ"ז לא השתנה הקדושה כמלא נימה, ולא יפנה גם לעסקיו, אלא קו ישר ימשך מן ההר אל העם, כגון משה רבינו, זוהי תעודתו של איש המעלה האמיתית

מעשה אבות....סימן לבנים

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וכו' (יט-ו)

The story is told that during the days when the Karaite movement established themselves among the Jewish people and attained a large and populous following, the reigning king of that region decided to settle the issue once and for all time. He called together representatives of the *Torah*-true community and that of the Karaites to a debate, with the intention of establishing which of their beliefs was the true and original belief. After a round of haggling on both sides, a date was set and the king looked forward to the spectacle of Jew against Jew, with no tangible reward to the victor. The Karaites were to be spoken for by their elder representative, a man known for his sagacious and wise pronouncements, whereas the Jews, as was repeated from time to time throughout history, would send one of the lesser luminaries from amongst the community, to be their statesman.

The delegations arrived on the appointed day to the palace and at the called-for time, the two speakers were ushered into the king's inner chamber. Upon entering the throne room, the Jewish speaker immediately bent down, removed his shoes from his feet, and put them under his arm.

The king and his ministers were aghast. "Respect your king!" he thundered angrily, to the glee of the Karaite.

"Your majesty," the Jew said, "It is the Jewish tradition that when one